

Незвичайні пригоди Алі в країні Недоладії

Галина Малик

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

у якому починаються чудеса

Аля грюкнула кімнатними дверима і притулила долоні до гарячих щік.

Ой, як соромно! Як негарно все вийшло!

Ще місяць тому надумала вона вишити рушничка для бабусі, до її дня народження. І нитки підбрала, і рушничок білий знайшла, і навіть перший хрестик зробила. А потім їй усе набридло.

Дівчинка відклала роботу й подумала: "Завтра дошию!" Назавтра часу у неї не знайшлося. А згодом вона й зовсім забула про вишивку. Їй навіть здалося, що рушничок давним-давно вишитий!

Тому, коли сьогодні всі поздоровляли бабусю, Аля була певна, що дарує рушничка з вишитими червоними півнями.

Бабуся розгорнула пакунок, і тут всі побачили біле полотно з маленьким хрестиком у куточку та лялечку червоних ниток.

— Що це? — здивувалася бабуся.

— Це... це... вишиваний рушничок... — ледве вимовила Аля і почервоніла, як ті нитки.

А тато глянув на неї й стиха мовив:

— Ех ти!

І тоді Аля втекла до своєї кімнати.

Ох, як негарно все вийшло!

Потроху дівчинка заспокоїлася. Вона чекала, що за нею от-от хтось приїде, бо час сідати до святкового столу! Але ніхто не прийшов. Спочатку Алі стало нудно, а потім вона розсердилася. "То ви такі! — сказала вона сама собі. — Ось візьму голку і навишиваю вам сто півників, щоб ви не думали!.."

— Цілих сто! — голосно промовила вона.

— Еге ж, рівнесько сто! — повторив хтось за її спиною. Першої миті Аля зраділа, бо вирішила, що по неї таки прийшли. Але таким голосом ні тато, ні мама і ніхто з її знайомих не розмовляє! Він був якийсь неживий, безбарвний і дуже неприємний — ніби цвяхком дряпали по склу.

Аля обернулася і...

— Хто тут? — прошепотіла вона.

На плінтусі сидів маленький чоловічок у довгому, майже до п'ят, піджачку з широкими кишенями. На голові у чоловічка червонів ковпачок. А на ногах у нього були величезні черевики із червоними шнурівками.

Аля заніміла. А чоловічок поважно вийняв з однієї кишені окуляри, з другої — якогось папірця і почав уважно читати, водячи по рядках вказівним пальцем.

— Так, так, усе правильно! — задоволено мовив він. — Сьогодні ця дівчинка не завершила соту справу. Якраз стільки, скільки треба...

Чоловічок не доказав, бо Аля вже встигла на той час отямитись. Вона запхнула у кишеню нитки, які ще тримала в руці, і хотіла накрити чоловічка долонькою, наче коника. Але він побачив занесену над собою руку — і вмить опинився на люстрі. Зручно вмотивився на краєчку, звисивши ноги у величезних черевиках.

Аля задерла голову і з цікавістю чекала, що ж він робитиме далі.

А чудернацький гість тим часом змахнув руками і швидко-швидко щось забурмотів собі під носа. Аля прислухалась і почувала дивні слова:

Недо-роби! // Недо-пиши! // Недо-почни! // Недо-лиши! // І недо-їж! // І недо-шиї! // І в Недоладію // Мерщій!

Чоловічок задоволено потер руки. Потім зняв з лівої ноги черевика і почав засовувати його до кишені.

Черевик помістився, однак носком діставав самісінького підборіддя дивного чоловічка.

Тоді отой чоловічок, наче коник, стрибнув на підлогу, тупнув ногою і... зник!

Раптом щось підхопило Алю, й вона миттю вилетіла у розчинене вікно...

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

у якому Аля потрапляє у країну Недоладію

А треба вам сказати, що Аля тільки на перший погляд була звичайна дівчинка. Тобто виглядала вона звичайною: ластовиннячко на носі, дві кіски, ямочки на щоках.

А вдачу вона мала незвичайну — нічого, ну зовсім нічогосінько не доробляти до кінця.

Те, що їй покладуть на тарілку, вона не доїсть; те, що дадуть пити, не доп'є. Почне малювати — кине, бо набридло. Почне щось ліпити з пластиліну кине знову, бо нудно. Або вишиває і те покине, бо нецікаво. Навіть заплестися не може до кінця. Заплете одну кіску — а за другу й не береться. Так і ходить цілий день одна коса заплетена, друга ні.

Через це з нею завжди траплялися якісь неприємності, як от сьогодні з бабусиним днем народження.

Втім, давайте подивимося, що трапилося далі. Аля недовго мандрувала таким незвичним способом. Їй здалося, що вона впала зі стільця на підлогу. Але, роздивившись навкруги, зрозуміла, що опинилась у геть незнайомому місці.

Сиділа вона біля ставка. Але якого ставка! У ньому зовсім не було води! Так, так! Аля протерла очі, але дивний ставок не зникав. Великі і маленькі риби пішки походжали по дну, наче прогулювались. Старий рак з однією клешнею за щось сварив маленьких рачків. А біля самого берега гуляли дві плотвички.

Одна з них тримала парасольку. Вона часто поглядала на небо і казала:

— Згадаєш мої слова, любонько! Сьогодні неодмінно буде дощ, і ми всі добряче вимокнемо!

Та найбільше здивувалася Аля, коли подивилася на небо. Там сяло не кругле сонце, а рівненько відрізана його половина, промені від неї розходилися тільки в один бік. — Ну й дива! Що це з ними всіма сталося — із ставком, із квітами, із сонцем?!

Та ніхто не відповів їй на запитання. Тому Аля вирішила дознатися про те сама і вийшла з будинку.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

у якому Аля знайомиться з першим недоладянином

Тільки-но мандрівниця звернула за перший поворот дороги, аж попереду побачила дерев'яний стовпчик, а на ньому висіла криво прибіта стрілка, що показувала кудись угору. На ній нерівними літерами нашкрябано:

НЕДОЛАДІЯ

— Що за Недоладія? — голосно запитала Аля.

Зненацька у найближчих куцах щось зашаруділо. З густого і листя висунулася чиясь голова у шкіряному капелюшку з півнячою пір'їною. Капелюшок сидів набік, криво, бо лівого вуха на голові не було. Голова повернулася обличчям до Алі. Ну й очі! Одне око велике, друге — мале. Ніс набік, губи скривлені і навіть ямочка на підборідді не на своєму місці, а майже біля вуха. Але, незважаючи на це, очі дивилися лагідно, тож обличчя здавалося відкритим і добродушним.

— Ти хто? — спитала голова звичайним людським голосом.

— Я — Аля, — отямившись від несподіванки, відповіла дівчинка. — А ти хто?

— А я Недоладько! — губи його розпливлися в усмішці.

І з куців виліз кременний, широкоплечий хлопчина. Стояв він, нахилившись набік, бо ліва нога у нього була коротіша від правої.

— От такий компот! — ніби вибачаючись за свою зовнішність, сказав новий знайомий.

— Який компот? — не зрозуміла Аля.

— То в мене така приказка, — махнув рукою Недоладько, — не зважай!

— А-а-а, — протягла Аля. Тут вона знову згадала про стрілку на стовпчику і спитала:

— Ти часом не знаєш, що це за Недоладія?

— Ой, тепер я зрозумів! — не відповідаючи на запитання дівчинки, вигукнув Недоладько і лягнув себе по лобі. — Ти, напевно, тільки-що прибула! От так компот! А я дивлюся на тебе і нічого не второпаю. Бо хоч одна кіска у тебе й не заплетена, та дуже ти схожа на звичайну живу дівчинку!

— Як це схожа? Я і є звичайна жива дівчинка! — обурилася Аля.

— Як? Справдішня жива?! — не повірив Недоладько. Він так кумедно округлив свої неоднакові очі, що Аля голосно розсміялася.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

у якому Недоладько розповідає про дивні речі

Від подиву Недоладько гепнувся на траву, не зводячи з Алі очей.

— От так компот! — розгублено пробубонів він. — Скільки живу, ще ніколи не зустрічав у нашій країні справжньої живої дівчинки! Чим же ти так завинила, що потрапила сюди? — співчутливо запитав він.

— Завинила? Нічим я не завинила! — відповіла вона. — Хіба що позавчора розбила чашку з сервізу. А ще раніше без маминого дозволу ходила в кіно. А перед тим загубила в снігу рукавиці. Невже за це можна потрапити сюди?

— Ні, ні! От так компот! Зараз я тобі все поясню! — вигукнув Недоладько і зручніше вмоствився на горбочку.

— Знаєш, що це за країна? — таємниче почав він. — Тут живуть не доведені до ладу справи! Так, так, усі недороблені справи! Хтось там у вас щось не доробив — гульк! — і вже воно тут! Ось мене, наприклад, не домалював один хлопчик, — і він показав на те місце, де мало бути ліве вуха, — і тому я тут. А збирає сюди недороблені справи карлик Недочеревик. Він уміє чаклувати...

— Зачекай, зачекай, на голові у нього — червоний ковпачок, а на ногах — величезні черевики? — перебила його Аля.

— Так, так, це він! Але дивно — раніше він забирав тільки те що не доробляли люди. А от щоб переносити до Недоладії людей — такого ще не було! Можливо, він схопив тебе за те, що ти косу не доплела?

У Алі в кишені ще й досі лежала стрічка для другої кіски. Вона засунула її туди ще вдома, бо сподівалася заплести пізніше.

Але дівчинка вже почала здогадуватися, чому потрапила сюди. "Напевно, це через бабусин рушничок", — подумала вона.

І раптом сплеснула руками, бо згадала, що сьогодні бабусін день народження і всі, мабуть, уже сідають за святковий стіл. Її напевно, шукають, мама хвилюється...

— Недоладьку, мені треба швиденько повернутися додому.

Лагідні очі Недоладька з сумом подивилися на Алю.

— З цієї країни немає дороги назад, — відповів він. — Хто потрапить сюди, тут залишається назавжди.

Як це — назавжди? Які дурниці! — занепокоєно вигукнула Аля. І раптом зрозуміла, що Недоладько не жартує.

— Невже ніхто не знає дороги звідси? — злякана дівчинка благально поглянула на Недоладька.

— Я тільки знаю, що на північ від Недоладії живуть абияки, на захід якоськи. А з півдня і сходу Недоладія межує з великою країною с'як-таків. Це величезні дикі краї. На мандрівників там чигає безліч смертельних небезпек. Це все, що я знаю.

Недоладько замислився.

— Взагалі, можна спробувати... Розумієш, який компот... Недоладією править Недороль Десятий. Кажуть, що він добрий, хоч мені в це не дуже віриться. Але спробувати можна. Можливо він допоможе тобі вибратися звідси.

— А де він живе?

— У своєму замку в столиці Недоладії — Недограді. Якраз я йду туди. Якщо хочеш — ходімо разом.

— Пішли! — погодилася Аля.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

у якому Аля вперше доводить справу до кінця

Недоладько підвівся, підморгнув Алі, і вони подалися до міста.

Сонце стояло високо. Алі дуже хотілося пити.

Нарешті мандрівники побачили колодязь, а біля нього журавля з новеньким відром. Дівчинка радісно підбігла до колодязя і трохи не заплакала — зовсім новеньке відро було без дна. Вода тут, поруч, — чиста, прохолодна, а набратися її нічим!

— Яка безглузда країна! — З досади у дівчинки на очі навернулися сльози.

— Атож! Живуть десь там лінохи та шелепи-недотепи — це не доробив, те кинув на півдорозі. А через них і ми мучимось! — підтакнув Недоладько. Але одразу ж похопився: — Ох, вибач, я не хотів тебе образити!

Алі одразу ж перехотілося плакати. Вона зрозуміла, що теж належить до отих шелеп-недотеп.

Вони рушили далі. Незабаром Аля побачила на квітці велику бабку.

— Ой, Недоладьку, дивися, яка гарна! — вигукнула вона. — Давай її сполохаємо — нехай політає!

— Вона не літає, — зітхнув Недоладько і зупинився. У неї нема одного крильця.

"Бідна! йй, мабуть, так хочеться літати!" — подумки пожаліла дівчинка бабку.

І раптом згадала, що в одній кишені її платтячка лежить червона стрічка. А в другій — голка з ниткою.

Дівчинка присіла коло бабки, обережно пришила їй крильце з клаптика червоної стрічки, а решту заховала до кишені.

Бабка нерішуче стріпнула крильцем раз, удруге... Потім знялася і полетіла!

Аля зраділа. Недоладько на радіогах стрибав навколо ні і підкидав угору капелюха. Потім кинувся цілувати дівчинку.

— Ура! Виходить, ти чудово вмієш доробляти недороблене. Ура!

І Аля зрозуміла, що вперше у своєму житті довела справу і кінця.

"Так ось чому мені так радісно! — подумала дівчинка. — Виходить — дуже приємно розпочату справу доводити до кінця.

— Ось ми й прийшли! — перервав її роздуми Недоладько.

Він зняв капелюха, кумедно відставив праву ногу і жартівливо вклонився дівчинці:

— Вітаю вас, шановна мандрівнице! Ви прибули у столицю найнедоладнішої у світі країни!

І справді, перед ними у широкому видолінку лежало місто.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

у якому Аля все більше дивується диву

Але ж і місто це було!

Таке місто може приснитися тільки у кошмарному сні!

На кривулястих вулицях безладно стояли не будинки, а які розвалюхи.

Один будинок наче ножем перерізаний навпіл. У кімнаті на четвертому поверсі на трьох ніжках стояв стіл, а четверта висіла в повітрі. На випадок дощу будинок увесь був укритий різнокольоровими парасольками.

"Яка безглузда вигадка, — подумала Аля, — Коли піде дощ, вода з парасольок усе одно стікатиме в кімнату".

Далі стояв будинок без вікон, без дверей. "Як вони там живуть у темряві? — пожаліла Аля його мешканців. — Напевно, весь час палять електрику". Та тут Аля завважила, що жодного стовпа з ліхтарями ніде не бачить. "Ой, у них, мабуть, зовсім електрики немає!" — здогадалася вона.

По вулицях ходили перехожі. У кожного з них чогось не вистачало: або взуття, або одяжі, або волосся на голові. Чи просто гудзика, комірця, краватки, чи шнурка у черевиках.

Та найголовніше — їм не вистачало усмішок. Усі в цьому місті були похмурі та невеселі.

"Та й справді, — думала дівчинка, — які можуть бути веселоці, коли у тебе чогось не вистачає!"

Нарешті Недоладько зупинився у вузькому провулку перед вивіскою, на якій було написано:

НЕДОТЕЛЬ

Цей Недотель скидався на довгий кривий сарай із маленькими перекошеними віконцями. Прихилившись до одвірка, на порозі Недотелю стовбичив якийсь товстун у шкряпаній безрукавці. Одна колоша його штанив була довша за дугу.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

у якому Аля пробирається до замку Недороля Десятого

Недоладько лагідно поклав руку Алі на плече.

— Не зважай на нього. Він взагалі добрий чоловік. Тільки характер має кепський. А тепер я відведу тебе до королівською замку.

І вони пішли вулицями міста.

— У мене в замку є знайома служниця... — тут Недоладькі затнувся і почервонів. — Вона проведе тебе до замку. А там ти вже сама... — і він розвів руками, ніби вибачаючись, що там уж нічим не зможе їй допомогти.

Незабаром вони опинилися на площі перед замком. Йому не вистачало лише одної бапти, а велетенському годиннику центральної вежі — хвилинної стрілки. Тому годинник показував тільки години.

Недоладько звернув на стежку, що ледь виднілася у хащах височенної лободи та лопухів. Невдовзі прстукав він у маленькі залізні дверцята. Почулися кроки. Дверцята з немилосердним скрипом відчинилися, і Недоладько ступив за поріг разом з Алею.

Вони опинилися у вузькому напівтемному коридорі. Його освітлював тільки недогарок свічки у залізному свічнику, який тримала тоненька дівчина. Аля потроху почала звикати до всіляких несподіванок. Але вигляд дівчини їй все-таки здивував. Обличчя незнайомки геть усе було вимазане попелом. Одягнена вона була до пояса у старий лантух, зате від пояса до п'ят спадала шовкова спідниця, гаптована золотом і оздоблена мереживом. З-під неї виглядали маленькі ніжки. Права взута у кришталевий черевичок, ліва — у дерев'яний.

— Що, гарно я вбрана? — розсміялася дівчина, побачивши, як отетеріло розглядає її Аля. — Невже ти мене не впізнала? Таж я Недопопелюшка!

І поки вони йшли довгим коридором, у Недопопелюшки ні на мить не закривався гарненький ротик.

— Уявляєш? — щебетала вона. — Я вже мала стати принцесою! Двоє дівчаток-жовтенят розповідали про мене Казку для малят у підшефному дитсадку. І раптом через мене вони посварилися! Здна з них доводила, що сукня у принцеси повинна бути білою, а друга — рожевою. Так вони їй недоказали казку до кінця! От я й залишилася така, — і вона показала на своє вбрання. — А далі! Далі я мала одружитися з принцем!

Тут Недопопелюшка лукаво глянула на Недоладька і знову заторохтіла:

— Проте я зовсім-зовсім не шкодую, що так сталося. Розумієш, усі принци — це матусині синочки. А з мене яка принцеса? Тому й звать мене Недопопелюшкою. Зате я потрапила в країну Недоладю і познайомилася з Недоладьком. А що з тобою трапилося? Ти давно тут? Де твій дім? Тобі тут подобається?

Невідомо, скільки б іще запитань посипалося на Алю, якби вони врешті не дісталися до кухні. У каміні весело палахкотіли дрова.

Недоладько присів ближче до вогню і сказав:

— Помовч хвилику, Недопопелюшко... Зараз вона тобі все розповість.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

у якому Аля зустрічається з Недоролем Десятим

Посередині широченного ліжка сидів чоловічок у нічній сорочці та нічному ковпаку з китицею. Поруч у мідному свічнику горіла свічка. Він тримав у руках банджо і легенько перебирав струни. Потім вмостився зручніше і заспівав сумно-сумно:

Я нізащо // не признаюся // нікому, // що мені у замку // страшно так // самому! // Тільки місяць загляда у вікна чорні... // Ех, немає в мене друзів — // є придворні!

Поки Недороль співав, дівчинка розмірковувала, як озватися до нього, щоб він, бува, не злякався і не зчинив галасу.

Нарешті вона відважилася і тихенько прошепотіла:

— Ваша недоречні-і-ість!

Та Недороль Десятий все одно страшенно перелякався.

Він заверещав, шпурнув банджо вбік, аж воно жалібно забриніло, і почав швидко зариватися у свої подушки. Від страху підвивав і приказував:

— При-ри-риви-вид! Ва-ва-ва! При-йшов при-ри-риви-вид! Рятуйте! Ва-ва-ва!

І ось уже на ліжку замість короля височіла гора ковдр та подушок.

"Ох, як я ж його налякала! — жалкувала дівчинка. — Ще задихнеться там під подушками!"

І вона знову покликала:

— Ваша недоречність! Заспокойтеся, будь ласка! Я зовсім ні привид!

Недороль не відповідав.

— Вилазьте, ваша недоречність, вам же нічим дихати!

Знов мовчання. Аля розсердилася.

— Ваша недоречність, якщо ви зараз же не вилізете, я піду собі!

Купа заворушилась, і почувся голос:

— Як-кщо ти не при-ри-риви-вид, то доторкнися до моєї руки! — і з-під подушок висунулася тремтяча королівська рука.

Аля легенько потисла її. Тоді з-під ковдр вигулькнув спочатку ковпак, а потім і сам Недороль.

— Ді-ді-дійсно, начебто не при-ривид! — сказав він. — То хто ж ти?

— Звичайна дівчинка!

— Звичайних дівчаток не буває! Тобто не буває у моєму королівстві!

Нарешті Недороль виліз і сів, відсапуючись.

— Ох-х-х, як ти мене налякала! — і він приклав до серця руку, — Я думав, що воно от-от вискочить! Мене вже давно так ніхто не лякав.

— Чому?

— Бо вже багато років сюди ніхто не заходить!

— Чому? — знову спитала Аля.

– Чому, чому! – розсердився Недороць. Потім підкликав Алю пальцем, нахилившись над нею, прошепотів: – Я їх боюсь!

Оглянувся довкола й додав ще тихіше:

– Усіх боюся! Але найбільше, – Недороць зблід, наче крейда, – найбільше я боюся свого Першого Недорадника!

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ **у якому Аля дізнається, з чого побудовано Недоладію**

Недороць всівся на першу сходинку трону і підпер голову рукою.

– Що я можу вдіяти, коли в його руках уся моя гвардія! А всі придворні так його бояться що навіть німіють, коли випадково зіткнуться з ним у коридорі.

– Як німіють? Назовсім?

– А то ж як!! Подивився – ніби придворний як придворний. І говорить і сміється. А насправді він давно вже німий! Тому й доводиться тремтіти за свою корону, бо я можу її втратити разом з головою, – продовжував Недороць.

І він погладив себе по лисині, ніби переконуючись, що його голова ще на плечах.

– А чому ви не виженете його зі свого королівства?

– Аби ж то я знав, як це зробити! Країна ж зачарована. Дорогу звідси знає тільки карлик Недочеревик, що стягує сюди увесь оцей мотлох.

Тут Недороць затнувся, бо згадав, що й сам знаходиться в цій країні.

– Але я не мотлох! Я – король! У мене тільки корона зламана. Бо Вовці з другого класу доручили полагодити її, я мав виступати у шкільному ляльковому театрі в казці "Піди туди – не знаю куди, принеси те – не знаю яке". А він, ледацюга, засунув мене разом з короною у темний куток майстерні. Вистава зірвалася, а мене притяг сюди Недочеревик, бодай він провалився на місці!

Недороць сердито засопів.

– Спочатку він стягував сюди тільки недороблені справи, потім цю країну зіпсив, а тепер і за людей взявся.

– А з чого він її зіпсив, ваша недоречність? – спитала Аля.

– Як з чого? З того, що люди не цінують, викидають! От, приміром, будується дім. Скільки битого скла, битої цегли, поламаних дощок залишається! Він усе це підбирає. Або трапилася пожежа – згорів ліс. Недочеревик тут як тут – щось пошепоче, і цей ліс уже в Недоладії. Річка висохла, ставок змілів... Люди гадають – куди вони зникли?! А вони вже тутечки!

– Із того, що ми губимо або викидаємо, він збудував отаку величезну країну? – вражено прошепотіла Аля. І згадала, як вона разом з татом після ремонту квартири винесла на смітник маленькі кахлі, вапно і навіть невеликий рулончик лінолеуму.

– Пхе! Величезна! Він і досі будує її! – вигукнув Недороць. І будуватиме, аж поки люди не навчаться хазяїнувати. Ось і зараз гасає по світу, як навіжений, і підбирає гожі шматки.

– А навіщо йому така країна, з недоробленого?

– Бо йому самому теж дечого не вистачає!

– Чого?

– Душі! От він і придумав собі таку країну, в якій у кожному чогось не вистачає! Серед таких людей і його вада стає менш помітною!

– А що це таке – душа?

– Гм-гм, – зам'явся Недороць, – я не скажу тобі точно, а достеменно знаю, що це навіть гірше, ніж бути без голови.

Аля зрозуміла, що Недороць не допоможе їй вибратися з Недоладії, бо й сам він не знає дороги звідси.

– Скоро знову на трон, – зітхнув Недороць. Але тут він помітив Аліне засмучене обличчя.

– Чому ти така сумна? – стурбовано запитав він.

І раптом сплеснув руками:

– Ой, ти, мабуть, страшенно голодна! Ти ж цілу ніч нічого не їла! – він схопив Алю за руку, примовляючи: – Ходімо, ходімо, у мене децю є в спальні!

Недороць так поспішав, що плутався у довгій нічній сорочці. Він наступав на поділ і раз по раз падав. Аля, ледве стримуючи сміх, щоразу підводила його. Та не встигав він ступити двох кроків, як знову простягався на підлозі. Нарешті вони добралися до ліжка. Недороць почав щось шукати в подушках.

– Є! – задоволено мовив він і витяг з-під подушки вузлик. Побачивши, що Аля посміхається, зніяковіло пояснив:

– Розумієш, коли мені дуже самотньо, я лускаю горішки. Ліщинові. Тоді мені стає легше.

"Спробую й собі, коли повернуся додому", – подумала Аля. Бо згадала, як буває сумно, коли тато з мамою десь підуть і вона залишається на цілий вечір сама.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ **у якому Аля впізнає Першого Недорадника**

Аля сиділа на ліжку поруч з Недоролем і гризла горішки. А він тим часом показував їй свої багатства, сховані в спальні Чого там тільки не було! І діапроектор, що показував діафільми, починаючи з кінця, і шахи та кості, у які Недороць грав сам з собою і флейта, і банджо, і навіть стара катеринка.

"Бідний Недороць, який він самотній!" – подумала Аля, дивлячись на ці скарби.

Коли зійшло півсонця, Недороль Десятий почав збиратися роботу. Зітхаючи, він одягнув мантію і з-під ковдри витяг половинку золотої корони. У короні було зроблено дірочку, крізь протягувався мотузок. "Ага! Він корону прив'язує цим мотузи щоб вона не падала!" – здогадалася Аля.

– Допоможи мені, – попросив Недороль.

Аля міцно стягла мотузку у нього під підборіддям і гарненько зав'язала бантиком.

– Отак буде добре! – втішно пробурмотів Недороль. Він був задоволений, що корона так міцно сидить на голові, хоч мотузок його трохи і тис.

– От ви й готові, ваша недоречність! А я вже, мабуть, піду.

З обличчя Недороля вмить збігла усмішка. Він скривився, мов збирався заплакати.

– То ти мене покидаєш? – прошепотів він. – А я думав, що ти назавжди залишишся в моєму замку!

– Ні, ваша недоречність! Я маю повернутися додому!

– Зачекай, зачекай! – раптом захвилювався Недороль. – Ти без допомоги не виберешся із замку. Тебе схоплять гвардійці і відведуть до Першого Недорадника. А він накаже відрубати тобі голову!

Алі не хотілося виказувати Недопелюшку, і вона мовчала. Раптом Недороль вигукнув: "Еврика!", схопив Алю за руку і потяг до дверей Тронної Зали.

– Ваша недоречність, а що означає – еврика?

– Це означає, що я придумав, як зробити, який же я осел що раніше не додумався до цього! Але не відволікай мене, будь ласка, дурницями і слухай уважно.

– Кожного ранку, – схвилювано зашепотів він, – Перший Недорадник приходить сюди по шолом.

Поки він одягне його ти побіжиш по галереї. Там в кінці є маленькі дверцята до саду. А там у куцах бузку є хвіртка. Через неї ти вийдеш у місто. Ось ключ, – і Недороль поклав дівчинці у руку маленького ключика. – Тільки обіцяй: якщо визнаєш дорогу з мого королівства то розкажеш і мені. Тс-с-с! Я чую кроки! Це він!

Аля так багато наслухалася про Першого Недорадника, що її дуже закортіло його побачити. Вона зазирнула в щілину між одвірком і дверима – і мало не скрикнула від подиву!

До Тронної Зали зайшов чоловічок, якого вона колись не домалювала у своєму альбомі! Тоді вона стерла йому обличчя гумкою, бо воно здалося їй жорстоким, і злим. А більше так і не намалювала, бо малювання їй страшенно обридло. Аля закинула і альбом, і олівці далеко в книжкову шафу і відтоді більше не брала їх до рук.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

у якому Аля проникає до незвичайного будиночка

Недоладько привів Алю на пустир.

– Я чекатиму тебе тут, – показав він на високі будяки, – поки ти не повернешся. Хай навіть мине сто років!

– Ну-ну, заспокойся! Так довго, думаю, тобі не доведеться чекати! – і Аля попростувала до будиночка з червоної цегли, що самотньо стояв на пустирі. Дівчинка двічі обійшла його. Та не знайшла навіть дірочки, аби можна було хоч зазирнути усередину. В розпачі присіла вона на камінь біля стіни.

– Якби тут з'явилися ось такі маленькі дверцята, щоб я могла в них пролізти, – сказала Аля і легенько провела пальцем у стіні.

І раптом там, де вона провела пальцем, справді з'явилися дверцята. Аля натисла ручку – і вони відчинилися.

Перед очима був довгий коридор з високими вікнами. Через вікно Аля побачила чудовий сад і велику-велику клумбу.

Дівчинка рушила коридором. З обох його сторін було багаті дверей. Кожного разу, взявшись за ручку дверей, Аля переконувалась, що всі вони були замкнені. Тоді дівчинка звернула в один з бокових коридорів, потім у другий, третій, а кінця їм не були видно.

Вона вже геть знесилилась і сіла на стілець, що невідомо звідки взявся у коридорі.

"Дивно, – подумала вона, – я добре пам'ятаю, що тут не було жодного стільця!" І раптом в голові сяйнула здогадка. Вона швиденько встала – і стілець зник! Тоді знову захотіла сісти – і стілець з'явився.

– Цікаво, чи всі бажання тут виконуються? – голосно промовила Аля. Їй дуже захотілося морозива. Так захотілося, що вона аж очі заплющила. А коли розплющила, у руці була порція пломбіру на паличці. Аля рушила далі, смакуючи недоладянське морозиво, проминула декілька дверей і враз зупинилася.

– А якщо я попрошу перенести мене додому?! – вигукнула вона. – Оце буде здорово!

Дівчинка вже було відкрила рота, але перед очима раптом по став стурбований Недоладько. Вона згадала його останні слова і уявила, як він чекатиме її на пустирі десять, двадцять і всі сто років.

– Ні, ні! – захвилювалася Аля, бо злякалася, що її бажану буде негайно виконане. – Ні, ні! Я тільки хочу дізнатися, як можна вибратися з Недоладії, – і почула в себе за спиною легенький шелех на підлозі. Оглянувшись, дівчинка побачила клаптик паперу, на якому було написано: "Інструкцію про перенесення дивись у чарівній книзі".

– Піду шукати чарівну книгу, – мовила Аля і поспішила далі.

Тут вона завважила, що береться вже за четверте морозиво. "Ну, ще одне – і все!" – дала вона собі слово.

Дівчинка сама незчулася, як опинилася перед дверима. Вони були замкнені.

– От якби мені ключ, – проказала вона, і враз щось дзенькнуло. Аля побачила під ногами ключ, підняла його і спробувала відімкнути двері. Замок тихо клацнув, і вона опинилася в темряві. Двері тихо зачинилися за нею.

– Я пропала! – похолола дівчинка. – Це пастка!

Очі поступово звикали до темряви. За кілька кроків вона побачила над самісінькою підлогою маленькі напівкруглі віконці що так нагадували розрізані навпіл кружальця лимона.

Аля присіла навпочіпки, заглянула у найближче віконце і побачила невеличку затишну кімнатку.

У каміні палахкотіли дрова. Посередині кімнати на столі лежал велетенська розкрита книга.

А на стільці за столом... Ой-ой! Аля навіть не повірила свої очам! На стільці сидів той самий чоловічок, якого вона вперше побачила вдома. Тільки тепер він не малесенький, а на зріст майже такий, як вона. На голові у нього червонів ковпачок. А на лівій нозі не було черевика.

Тепер Аля знала, що звати його – карлик Недочеревик.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ **у якому Аля читає чарівну книгу**

Книга була величезна. І щоб перегорнути сторінку, Недочеревику щоразу доводилося підніматися із стільця. Нарешті він знайшов, очевидно, те, що шукав. Витяг з кишені окуляри і почав уважно читати. Потім щось записав на папірець, радісно потер руки і аж підскочив від задоволення.

За мить він заспокоївся, закрив книгу, підсунувся ближче до огню гріючи руки, щось тихо замуликав собі під ніс. Раптом Недочеревик замовк і глянув на годинник, що, як дві краплі води, був схожий на годинник з вежі королівського замку. Тільки у нього була ще й хвилинна стрілка. Годинник показував за кілька хвилин дванадцять.

Карлик заметушився, почав нишпорити по кишенях. З однієї витяг свого лівого черевика, узув його і... зник. Аля кинулася до дверей, але вони були замкнені, а ключ залишився в замку по той бік дверей.

– Ключ! Швидше, швидше! – вигукнула дівчинка. І слухала, чи не дзеленькне об підлогу. Але ні! У цій кімнаті бажання не виконувались. Аля зрозуміла, що вона замкнена.

Шукаючи порятунку, дівчинка згадала, що в кишені у неї лежить ключ від хвіртки з королівського саду. Вона спробувала відчинити двері ним. Яка радість – замок легко відімкнувся!

Але як же тепер дістатися до маленької кімнатки? Аля відімкнула вже декілька дверей, однак усі вони вели у ту кімнату, з якої вона щойно вийшла. З розпачу дівчинка ледь не заплакала. Адже карлик міг повернутися будь-якої миті. А вона так і не встигне прочитати чарівну книгу.

"А якщо спробувати знову..." – подумала Аля, підбігла до стіни і швиденько провела по ній пальцем. З'явилися дверцята. Дівчинка прочинила їх і нарешті опинилася в карликовій кімнаті... Вона підійшла до столу і на обкладинці книги прочитала:

– Спра-ва по-мер.

"Що за справономер такий?" – не зрозуміла Аля. А далі було написано: "ІНСТРУКЦІЇ ДО ЗАЧАРУВАННЯ І РОЗЧАРУВАННЯ". Аля перегорнула ще кілька сторінок і радісно скрикнула. Перед очима була "Інструкція № 12. Як перенестися з країни Недоладії":

Рівно о 12 годині, коли хвилинна стрілка збіжиться з годинниковою, стати перед годинником королівського замку, доробити все що є у тебе недороблене, і проказати закляття:

І до-роби! // І до-пиши! // І роз-почни! // І не лиши! // І до-їдай! // І до-пивай! // І з Недо-ладії // ТІКАЙ!"

Щоб краще запам'яталось, Аля повторила закляття, Затем перегорнула сторінку. Далі зазначені були адреси. Серед них дівчинка прочитала її свою: вулиця Будівельників, 127, квартира 121. Вона пробіглась очима до кінця списку, до чистої сторінки на якій раптом почала з'являтися нова адреса – наче хтось невидимою ручкою швидко виводив літеру за літерою.

"Ага, справа номер, – здогадалась вона, – це і є та чарівні книга, куди записуються всі недороблені справи, а також адреси тих, хто їх не доробив. І тоді карлик взуває черевика, мчить туди і забирає недороблене в Недоладію!"

Отож, щоб повернутися додому, Алі треба стати на площі перед годинником, заплести другу кіску і, коли проб'є рівно дванадцяті, промовити закляття.

Перегортаючи сторінку за сторінкою, Аля звернула увагу, що у списку проти кожного прізвища стояли цифри: дев'яносто вісім, сімдесят шість, п'ятдесят чотири. Біля Алиного імені, що значилась у списку під номером один, була цифра сто і слово "перенесена".

Внизу дівчинка помітила написану дрібненькими літерами примітку: "До Недоладії переноситься лише той, хто не доробив рівно сто справ".

Під номером другим у списку стояло прізвище її сусіда – Сашка-Тишка і цифра дев'яносто дев'ять. Отже, йому лишилося не доробити тільки одну справу – і він опиниться у країні Недоладії.

"Ні, не буде цього! – вирішила Аля. – Я всіх їх попереджу!"

Вона похапцем вирвала сторінку і заховала у кишеньку. А тепер – швидше до Недоладька, поки не повернувся карлик!

Аля намалювала на стіні двері і вийшла у коридор, потім – на пустир. Двері за нею одразу ж зникли. Але тепер вона знала таємницю будиночка.

А до неї, всміхаючись, уже поспішав Недоладько.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ **у якому Недороль Десятий підписує наказ про Алину страту**

– Ти хто така і що тут робиш? – злісно просичав Перший Недорадник.

Аля вирішила краще померти, аніж виказати друзів.

– Еге! – криво посміхнувся він. – Здається, я знаю, хто ти така! Мої люди донесли мені, що в місті з'явилося дівчисько, яке будь-що хоче вибратися з нашого прекрасного королівства! Звідсі не повертаються, запам'ятай! – і він зловтішно зареготав, а потім гукнув: – Геї, сторожо!

У коридорі почувся брязкіт зброї, і до кімнати вбігло двоє гвардійців. Вони тримали списи і широкі щити.

Але ж і чудернацькі були ті солдати в старих, іржавих, погнутих залізних латах! У одного замість шолома на голові стирчала стара зелена каструля без дна. За щит йому правила покришка від виварки, а за спис – якась пласка залізняка. Чомусь дуже знайомою видалась Алі та залізняка: з одного боку вона кінчалася стрілкою, а з другого – кружальцем з чотирикутною діркою посередині.

У другого гвардійця до грудей була міцно припасована дерев'яна дощечка, на якій куховарки кришать цибулю. А замість списа він тримав держак від граблів з прив'язаною на кінці виделкою.

– Охороняти, як Державну Таємницю! – наказав їм Перший Недорадник, показуючи на Алю. – Кроком руш за мною!

І він пішов попереду. Вони зайшли до Тронної Зали, серед якої на троні сидів Недороль Десятий. Навколо трону ходили, стояли і розмовляли придворні, від чого у Залі стояв страшенний гармидер.

Але як тільки грюкнули двері, запала тиша. Всі з острахом подивилися на Першого Недорадника.

Та найбільше перекошилося від жаху обличчя Недороля Десятого. Його біла лихоманка, від чого корона з'їхала йому аж на очі.

– Ваша Недоречність! – звернувся до нього Недорадник. – Державна зрада! – і показав на Алю.

Почувши це і побачивши Алю, Недороль затремтів ще дужче.

Він злякався, що Недорадник прийшов відібрати у нього корону. Корона раптом злетіла з голови і поторохкотіла сходишками трону. Очі у Недорадника спалахнули, і він шулікою кинувся її наздогоняти. Та Аля випередила його, схопила корону і віддала Недоролю.

Тремтячими руками той знову зав'язав мотузок, полегшено зітхнув і вдячно глянув на дівчинку. Перший Недорадник почервонів від люті, повернувся до трону і повторив:

– Державна зрада, ваша недоречність! Підпишіть наказ про страту! – і гукнув: – Першого Недописаря сюди!

"Ось зараз, зараз Недороль накаже мене відпустити!" – подумала Аля.

До трону підійшов Перший Недописар. Під пахвою він тримав цілий стос якихось папірців. Аля придивилася і побачила що це бланки наказів про страту. На них залишалось поставити ім'я засудженого та королівський підпис – і наказ готовий.

Перший Недорадник взяв бланк і написав: "Невідома небезпечна особа, яка приховує своє справжнє ім'я". Потім подав його Недоролю.

І Аля з жахом побачила, як Недороль тремтячою рукою підписав наказ.

Задоволений Недорадник згорнув наказ трубочкою, гукнув гвардійців і гучним голосом розпорядився:

– У підземелля їй! Пильнувати, як зіницю ока! Завтра, рівно о дванадцятій годині, їй відрубать голову!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

у якому Аля, якби вона не спала, могла б почути дивну розмову

Гвардійці сиділи мовчки, втупивши очі в Алю. Щоб не бачити їх, дівчинка відвернулася до стіни. Стомлена, вона скоро заснула.

Гвардійці довго сиділи нерухомо. Почувши рівне Алине дихання, один з них, намагаючись не бряжчати залізниччям, повернув голову до другого. Він мовчки дивився на товариша, покручуючи лівого вуса, бо правого у нього зовсім не було. Другий гвардієць удавав, що не помічає його погляду. Він навіть намагався втягти голову в каструлю, що правила йому за шолом.

Тоді перший тихенько кахикнув.

– Умгу-умгу-умгу! – загуло в каструлі.

Перший гвардієць сердито прошепотів:

– Та зніми ти того клятого казанка!

Другий обережно зняв каструлю і поставив на кам'яну підлогу. Стало видно, що у нього тільки половина бороди.

– Бодай вона згоріла, така служба! – теж пошепки покаржився він.

– Та не крути, не крути, Недоборода! – сказав перший.

– Ну чого ти прискіпався, Недовусе? – сердито запитав другий.

– Вона ж зовсім ще дитина! – докірливо мовив Недовус.

– А що тобі до того? Чи теж закортіло туди? – і Недоборода показав на ґрати.

Обидва замовкли.

– Дітей почав хапати! – через хвилину з обуренням в голосі обізвався Недоборода.

– Отож я ж і кажу! – знову жваво повернувся до нього Недовус.

І тут наче змовившись, вони разом встали і пішли до залізних дверей.

Недоборода встиг вставити ключ у замок, коли почувся кроки. З переляку залишивши ключ у дверях, гвардійці кинулися назад. Недоборода поспіхом насунув на голову каструлю і всівся поруч з товаришем.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

у якому Недопопелюшка приходиться Алі на допомогу

І знову двері підземелля тихенько зарипіли і прочинилися, пропускаючи Недопопелюшку.

Гвардійці, побачивши її, відвернулися від дверей і втупилися в протилежну стінку.

Недопопелюшка навипиньках підійшла до ґрат і покликала Алю.

– Це ти?! – радісно підстрибнула дівчинка.

– Тс-с-с! – Недопопелюшка приклала палець до губів.

Гвардійці завовтузилися, і один з них сказав.

— Я щось нічого не чую, Недобородо! А ти?

— Я теж! І навіть не бачу! — відповів другий.

Недопелюшка полегшено зітхнула і схвильовано сказала:

— Не падай духом! Ми тебе виручимо! Ніч довга всі в замку вже поснули, а Недоладько пішов у місто по допомогу.

— Слухай уважно, Недопелюшко! — відповіла їй Аля. — Перш за все треба сховати голову Першого Недорадника

— Як це — сховати?

— Дуже просто. Прoberись до Тронної Зали, там за тронном є ніша. У ній заховані лицарські лати. Шолом Недорадник кожного ранку прилаштовує собі на плечі замість голови. А ввечері знімає і кладе у нішу. Зараз ніч. Отже, шолом можна переховати в інше місце.

— А для чого його ховати? — все ще не розуміла Недопелюшка.

— Ну як ти не розумієш! Без голови Недорадник не зможе наказати катові відрубати мені голову. — Аля перевела подих. — А потім, — продовжила вона, — невідомо, чи встигне годинникарь полагодити годинника до дванадцятої години. Недорадник накаже гвардійцям схопити його і відрубати голову теж.

— Тепер я все зрозуміла! — вигукнула Недопелюшка. — А зараз треба дізнатися, у кого ключ від твоєї в'язниці.

По цих словах гвардійці знову забряжчали своїм залізччям і один з них сказав:

— Здається, ти залишив ключ у замку, Недобородо?

— Еге ж, у замку, — відповів той.

— І двері можна відімкнути?

— Звичайно!

Недопелюшка підбігла до дверей. І радісно ойкнула, бо в замку справді стирчав ключ.

Вона відімкнула двері, схопила Алю за руку, і вони побігли до виходу з підземелля.

У тиші щось знову забряжчало і почувся голос одного з гвардійців:

— Ти чув що-небудь, Недобородо?

— Анічогісінько! І навіть зовсім нічого не бачив! — відповів той.

І в голосі його вчувалася лукава посмішка.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

у якому виявляється, що полагодити годинник неможливо

У замку справді всі давно спали. Недопелюшка з Алею обережно пробиралася темними кімнатами і коридорами. Тільки місяць і зірки світили їм у величезні чорні вікна. Та ще було чути, як на вежах перегукуються вартові. Їхні кроки відлунювали під арками.

А дівчаткам здавалося, що за ними хтось женеться. Вони міцніше стискували одна одній руку і поспішали далі.

Нарешті вони дісталися Тронної Зали і підійшли до ніші. У ній, поблискуючи у місячному сяйві, стояли лати. Шолом був на місці

Всередині у Алі похололо. На мить їй здалося, що з щілини над заборолом за нею стежать холодні і лихі очі Першого Недорадника. Аля збралася з духом і підняла забороло. Шолом був порожній. Дівчинка зняла його і завагалася.

— Куди ж його сховати? — міркувала вона. — А! Придумала! — і потягла Недопелюшку у спальню Недороля Десятого.

Вони підкралися до королівського ліжка і відхилили завісу. На ліжку солодко спав Недороль. Аля швидко сховала шолом по під подушки.

— Тут його нізащо не знайдуть! — задоволено мовила вона. — А тепер — швидше до годинникаря!

Годинникар Недождень жив у маленькій комірчині під самісіньким дахом центральної вежі. До неї вели гвинтові сходи, якими оберталися зубчасті колеса велетенського годинника.

Він уважно вислухав Алю і схвильовано заметушився по комірчині.

— Яке нещастя! Яке нещастя! — приказував він і хапався руками за голову.

Недопелюшці ледве вдалося його заспокоїти.

Годинникар впав на стілець і розпачливо подивився на Алю.

— Я так і знав, — мало не плачучи, сказав він, — що ця стрілкака колись знадобиться! Я так беріг її! І ось тепер... тепер я нічим не можу вам допомогти! Бо вчора її у мене хтось поцупив!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

у якому всі вирушають на розшуки стрілки

Це справді була прикра новина. Адже без стрілки годі й думати про полагодження годинника. А без годинника Алі нічого й мріяти про повернення додому. Всі зажурено мовчали.

Та ось Аля підвела голову і в її очах засвітилася надія.

— А яка вона, ця хвилинка стрілка? — спитала дівчинка, бо згадала дивний список одного з гвардійців, які охороняли її у в'язниці.

— Це довга пласка залізка, загострена з одного кінця. На другому кінці у неї дірочка, у яку просувається вісь, — пояснив Недождень.

— Здається, я пригадую, де бачила її! — і Аля розповіла про список.

— Швидше туди! Це напевно стрілка! — нетямився на радіощах годинникар.

Вони вийшли з комірчини. Вже сходило сонце, і починався новий день.

Поминувши кілька кімнат, усі помітили, що у замку діється щось незвичайне: назустріч їм бігли гвардійці. На превелике дивування, вони зовсім не звертали на Алю уваги. Навпаки, здавалося, що гвардійці самі від когось тікають, скидаючи з себе лати і шпурляючи зброю. Придворні, з перекошеними від жаху обличчями, тягли за собою якісь вузли та валізи. Всі вони бігли із замку і зникали у кривих вуличках міста.

Аля з друзями почала спускатися до підземелля і наштотхнула на ката. Він прожогом промчав повз них і зник за поворотом галереї.

А в підземеллі на них чекала ще більша несподіванка! Все катове начиння було поперевернуте і розкидане, наче тут промчався ураган. А двоє знайомих нам гвардійців спокійнісінько чатували біля в'язниці. За ґратами з кутка в кутку, наче розлючений тигр, бігав Перший Недорадник... без голови! Час від часу він кидався на ґрати і тряс їх, намагаючись зламати.

Аля і Недопелюшка завмерли від несподіванки і дивилися на цю вражаючу картину. А Недождень тим часом, щось радісно вигукуючи, накинувся на одного з гвардійців і почав виривати у нього з рук списа. Солдат не чекав такого нахабства і тому відчайдушно боронився. Його товариш кинувся йому на допомогу. Невідомо, чим би все це скінчилося, якби Аля не отямилася і не підбігла до них.

— Недобородо, Недовусе, це ж ми! Невже ви нас не впізнали?

Недовус відпустив годинникаря. Все ще неприязно поглядаючи на Недожденя, Недоборода, відсапуючись, пробурмотів:

— А чого він, оце саме, кидається, наче тигр!

За хвилину все з'ясувалося. Аля розповіла гвардійцям, навіщо їм цей дивний спис. Недоборода сам простяг його годинникареві зі словами: "Візьми, друже!"

— Та й взагалі, — сказав Недовус, — я бачу, що настав час скидати з себе це залізяччя.

А Перший Недорадник оскаженіло тряс ґрати в'язниці.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ **у якому настає час прощатися**

Аля помітила, що Недоладько поводиться дивно.

— Що сталося? — поспитала дівчинка.

— Річ у тім, що ми вирішили не покидати Недоладію, — винувато признався Недоладько. — От такий компот! Коли ти повернешся додому і домалюєш Недорадника, він назавжди зникне з цієї країни. А Недороля ми примусимо тут працювати, доробимо все, що у нас ще не дороблено, і заживемо на славу! Бо це наша батьківщина! Та й не хочеться розлучатися, бо ми всі тут зріднилися! — додав він, обвівши поглядом площу, і посміхнувся. — А ти неодмінно повертайся додому. Тебе там ждуть — не дождуться. А Недопелюшка... — і в очах його відбилась тривога, — Недопелюшка, нарешті, стане принцесою. Ось, — він вийняв пазухи кришталевий черевичок, — ось другий черевичок для неї.

— Але я зовсім не хочу перетворюватися на принцесу! — вигукнула Недопелюшка і тупнула ногою.

Аля озирнулася і зацікавилася з подиву. Перед нею стояла чистенька дівчина у звичайних черевичках і звичайній сукні. І така гарна — у сто разів краща від найкращої принцеси!

— Я теж залишаюся тут! — сказала Недопелюшка, і Недоладькове обличчя знову засяло.

— А що ж буде з Недочеревичком? — раптом згадала Аля.

— А що зможе заподіяти нам карлик, коли ми разом? — усміхнувся Недоладько. — Нехай і далі переносить сюди недороблені справи і записує адреси тих, хто їх недоробляє. Але, звичайно чим менше буде недороблених справ, тим легше нам буде тут. От такий компот!

— Тоді будемо прощатися, — зажурено мовила Аля. — Я б ще залишилася, але треба негайно попередити Сашка та інших дітей. Прощавай, Недоладьку! — Аля піднялася навшпиньки і поцілувала його в щоку. — Не плач, Недопелюшко! — втішила вона подругу, хоча у неї самої на очах бриніли сльози. — Не забувайте мене! Я вас ніколи не забуду!

Вона глянула на годинник. Стрілки показували за одну хвилину дванадцять. Аля витягла з кишені стрічку і швиденько заплела косу.

Годинник почав відбивати дванадцятку.

І до-роби! // І до-пиши! // І роз-почни! // І не лиши! // І до-їдай! // І до-пивай! // І з Недо-ладії // Тікай! — проказала дівчинка і опинилася вдома.

Вона сиділа на підлозі у своїй кімнаті. Все було, як і раніше.

"Неначе у ракеті!" — подумала Аля. Підвелася з підлоги і знайшла у книжковій шафі старий альбом з недомальованим чоловічком. Дівчинка взяла олівець і почала домальовувати йому голову.

У кімнаті було тихо. Тільки олівець шурхотів... І Аля мимоволі почала наспівувати пісеньку, яка склалася сама:

Бувають ще на світі // справжнісінькі дива: // під гумкою зникає // у когось голова! / Комуś не вистачає // то серця, то руки, // з'являються на світі // недо — // чере — // вики. // Бувають чудеса // справжнісінькі на світі! // Виходить, ти і я // за все-усе в одвіті? // Що тут не доробив — // отам вилазить боком! // Буває, що добро // з одним виходить оком! // А чесність — без руки, // а правда — без ноги! // Буває, що і з друзів // виходять вороги! // От і виходить — перше // гарненько поміркую, // а потім вже — // не допиши або не домалюй!

Аля дуже старалася. Однак обличчя у чоловічка знову, як і першого разу, вийшло хижі і зле.

А в цей час у Недоладії Недовус і Недоборода, які все ще вартували Першого Недорадника, побачили, як той швидко-швидко закрутився на одному місці, наче дзига, і... зник, наче його й не було!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

останній, і хоча він дуже короткий, його не можна вважати недоробленим, бо такі вони і є, ці останні розділи, які ще зветься епілогами

Карлик Недочеревик і досі тиняється по білому світу і збирає в Недоладію недороблені справи. А недоладяни негайно їх доробляють. І невідомо, хто кого переможе, бо ще багато у нас тут недороблених справ.

Недороль Десятий влаштувався працювати нічним сторожем. Він цілі ночі грає сам із собою в кості. Кат працює гострильником. Краще від нього ніхто не може нагострити кухонного ножа чи ножиці.

А Перший Недорадник висить у Алі над письмовим столом, пришпилений кнопками до стіни. Він злісно дивиться на Алю. Адже це через неї він так і не став королем. Тепер його Аля аніскілечки не боїться.

Та й ніколи їй звертати на нього увагу. Адже у неї в кишеньці величезний список з адресами, куди вона неодмінно мусить завітати.

А до тебе вона ще не приходила?